

dan Lov kommer ved sin Udførelse til at gribe stærkt ind i bestaaende Skatter; den vil tage nogle af disse bort og sætte andre i Stedet. I denne Henseende vil jeg henlede Opmærksomheden paa, hvis jeg tør særlig dvæle ved; kjøbenhavnske Forhold, at i Kjøbenhavn have vi nu en Indkomstskattelov af 1861. Nu skulle vi altsaa tillige have en Indkomstskattelov af 1898, kan jeg vel sige. Der bliver altsaa to Love, hvorefter der skal kræves Indkomstskat. I den Lov, vi have i Kjøbenhavn, har man ikke sat Folk i Skat, som have en Indtægt af under 800 Kr., i den Lov kræver man ikke Selvangivelse af Folk, man bestemmer der Indtægtsbegrebet paa en vis Maade, man har der visse Frister for Indsamlingen af Oplysninger, for Skatteligningen, Behandlingen af Indsigelser o. s. v., visse Frister, som ere nødvendige for Kommunens hele Trafik, og jeg kunde vedblive at nævne mange saadanne Ting. Jeg har nævnt disse for at fremhæve, at paa alle disse Punkter indeholder Lovforslaget andre Bestemmelser end dem, der ere gældende i Kjøbenhavn, og jeg vil straks fremhæve, at jeg tror, det bliver praktisk ugørligt her i Kjøbenhavn at arbejde med disse to Systemer for Skatteligningen. Jeg har her slet ikke talt om, at man vil tage en Skat af Formuen som Supplement, thi det vil jeg siden fraraade, at man tager dette Supplement, men fastholdes dette, saa have vi atter en Forskel i den Maade, hvorpaa man efter Statens Lov og den kommunale Lov skal sætte i Skat. Jeg tror, at det bliver praktisk ugørligt for de Mænd, der skulle arbejde med dette System, at have med det ene System at gøre den ene Dag og med det andet den næste, og at det bliver umuligt for dem; der skulle sættes i Skat, at finde sig i at blive satte i Skat den ene Dag til Kommunen og den anden Dag til Staten efter forskellige Regler. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Finansminister har erkendt, at her maa skaffes en Overensstemmelse til Veje, og jeg tror, at det bliver nødvendigt, naar Loven skal gælde i Kjøbenhavn. Den samme Betragtning udvider jeg til Købstæderne; jeg kan ikke se rettere, end at man der kommer i den samme Vanskelighed ved paa en Gang at skulle operere med Formue- og Lejlighedsskatten og med Indkomstskatten til Staten. Ogsaa for Landkommunerne tror jeg, at en lignende Ulighed kommer frem. Jeg fremhæver dette, fordi jeg tror, at der hører Dristighed til at tro, at det

kan gaa, og fordi jeg ønsker — og deri glæder det mig, at jeg kan samstemme med den sidste ærede Taler — at man kunde faa disse Ting ens behandlede. Jeg tror, at man kunde gøre det saaledes, at man sagde, at fra den og den Tid af skal det kommunale Indkomstskattelovforslag ogsaa bruges. Som sagt, det maa kræve nøjere Overvejelse, om man kan klare det paa den Maade eller ikke, men jeg tror under alle Omstændigheder — og der afviger jeg fra den sidste ærede Taler — at man burde gøre det tilladeligt for de Kommuner, som ville ligne den fremtidige Kommuneskat i Stedet for paa Formue og Lejlighed paa en eventuel Indkomstskattelov, at gøre det, og i Modsætning til ham tror jeg, at der er flere Kommuner, der ville benytte sig deraf. Jeg kan i saa Henseende nævne som et Eksempel fra det smaa, at vi her i Kjøbenhavn have en lille Ligning for Præste- og Degnepenge, som skal rette sig særlig efter Formue og Lejlighed, men efter at Indkomstskatten har arbejdet sig op til den Betydning, den har, sker denne Ansættelse, jeg vil ikke sige udelukkende, men dog væsentlig efter Indkomstskattelists Resultater, og det samme tror jeg vilde blive Tilfældet overalt, at man efterhaanden i Kommunerne vilde være tilbøjelig til at sige: Naar vi dog nu skulle ligne til Staten paa Folks Indtægt efter den Lov, som derom gælder, bliver det urimeligt ved Siden deraf at arbejde paa en anden Ligning paa Formue og Lejlighed. Jeg tror, som sagt, at adskillige Kommuner vilde benytte den, naar de faa Frihed dertil, og derfor henstiller jeg til det eventuelle Udvalg, hvis det ikke vil gøre Skridtet fuldt ud, og sige: Fra den og den Tid lignes ogsaa i Kommunerne Skatten paa Indkomst og Formue, da at tage under Overvejelse, om man ikke kunde stille det frit, saaledes at Kommunerne blive berettigede dertil. Dette tror jeg var et Supplement til Loven, som vilde gøre den yderligere praktisk. Derimod skal jeg ikke udtale mig om Spørgsmaalet om Hartkornets Fiksering. Det ligger ganske uden for min Evne at sige, om dette er muligt. Jeg kan kun se, at drage vi det ind under Loven, vil det volde Sagen de allerstørste Vanskeligheder.

Endnu skal jeg kun fremkomme med nogle faa Bemærkninger om det af flere berørte Spørgsmaal om Fordelingen mellem Kommunerne af den Sum, der er Tale om at yde. Det synes jo, som om man er i Færd med at erkende, at vi kunne komme bort fra det Grundlag, hvorpaa det nu-